

τητα τῶν Ὄθωμανῶν, ὀλίγας οικογενείας ἀριθμοῦσαι κατόπιν αἱ νῆσοι αὗται, καὶ κυρίως ἡ Αὐλωνία. ἤτις διεκρίθη, κατὰ τὴν παράδοσιν, ἐπὶ τῷ ἐμπορίῳ τοῦ οἴνου, ἀφ' οὗτινος οἱ κάτοικοι τὰ πρὸς συντήρησιν ἐπορίζοντο, συνήθως ἐπὶ εὐπορίᾳ, κατὰ σειρὰν γονίμων καὶ εὐφύρων ἐτῶν διακρινόμενοι. Κατὰ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἔχομεν ἔγγραφον ἐκτάκτου τοιαύτης εὐημερίας μαρτυρίαν, ἐν τῷ παλαιότερῳ Κώδικι τῆς Μητροπόλεως περισωθεῖσαν· «Κατὰ τῷ χιλιοστῷ ἑπτακοσιοστῷ ἑβδομηκοστῷ πέμπτῳ (λέγει ὁ γράφων) ἔτυχον εἰς τὴν ἀρχιεπισκοπὴν ταύτην τῆς Προικοννήσου καὶ εἶδα ὅπου εἶχε τὸ κρασί μίαν τιμὴν μεγάλην εἰς ἐτούτα τὰ ὅλα χωρία, καὶ σχεδὸν εἰς ὅλα τὰ πλησιόχωρα τῆς Πόλεως, καὶ ἐπολιτεύθη τὸ μέτρον, ὅπου εἶναι δέκα ὀκάδες, κατὰ τὸν ἰουνιον καὶ Ἰούλιον μῆνα, ἑκατὸν πενήντα ἄσπρα¹, ὅπου ἕως τὸν αὐγουστον καὶ σεπτέμβριον ἕως θέλει ἀνέβῃ καὶ παρὰν». Ὡς τόσο ἄκουσα πῶς εἰς τὴν Πάντερμον πῶς νὰ ἐπῆγε καὶ διακόσια ἄσπρα τὸ ὅποιον διὰ ἐνθύμησι τὸ ἔγραψα ἐν τῷ παρόντι κόνδικι τῆς ἀρχιεπισκοπῆς, ἐπειδὴς ὡς καθὼς ἐρώτησα ἐδῶ μερικοὺς γέροντας, οὔτε ἐξ ἀκοῆς δι' αὐτὸ ἔχουν νὰ ἐλθῇ εἰς τὴν τιμὴν καὶ διὰ τοῦτο ἐβιάστηκα νὰ τὸ γράψω, ὅπου νὰ στέκη καμμίαν φορὰν². Τοῦτο βεβαίως ἦν ἔκτακτον. Ἄλλ' οἱ κάτοικοι τῆς Αὐλωνίας διεκρίνοντο καὶ ἐπὶ τῇ ἀλιείᾳ καὶ τῷ ἐμπορίῳ τῶν τεταοιχευμένων ἰχθύων, καὶ ἐπὶ τῷ ναυτικῷ, συγκειμένῳ κυρίως ἐκ πλοίων μικρᾶς χωρητικότητος· ἐφ' ὅσον δ' αὐτὸ ἤκμαζεν, ὑπῆρχεν ἐν τῇ νήσῳ καὶ χρῆμα δαπανώμενον εἰς συντήρησιν μικρῶν μονῶν, οἷας ὁ παλαιότερος τῆς ἀρχιεπισκοπῆς

1) φιορίνια 4 καὶ ἔτι πρὸς, ἢ περίπου ἑνδεκα φράγκα=ἐν φράγκον τὴν ὀκτῶν.

2) αἱ ὀλίγαι ἀνορθογραφαίαι τῆς σημειώσεως ταύτης διορθώθησαν.

Ε Π Ι Φ Υ Λ Λ Ι Σ .

ΠΟΙΚΙΛΗ ΔΙΑΛΕΞΙΣ .

Ἐπανερχόμεθα εἰς τὴν περὶ τῆς τέχνης τῆς ἀναγνώσεως διὰ λέξιν τῶν Legouvé καὶ Saint-Marc Girardin. Ἀπαντῶν λοιπὸν ὁ Legouvé εἰς τὸν Saint-Marc Girardin ἐπὶ τῆς διαφορᾶς τῆς ἀναγνώσεως ὑπὸ τοῦ τελευταίου ἀποσπασμάτων γάλλων κλασικῶν ἐν τῇ Σορβόννῃ καὶ λόγους αὐτοῦ ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ, λέγει :

«Οἱ στίχοι τῶν μεγάλων ἡμῶν ποιητῶν ἀναγινωσκόμενοι παρ' ἡμῶν λίαν χειροκροτοῦνται. Διὰ τὴν διότι μεταδίδετε ἐν τῇ ἀναγνώσει ταύτῃ τὴν εὐφρασίαν ἡμῶν, τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἡμετέρου πνεύματος· διότι ἔχετε φωνὴν παλμώδη καὶ ἀσφαλῆ πεποιθησιν, ἰδιότητος ὅπως ἀτομικᾶς, αἴτινες καλύπτουσι τὰς ἐλλείψεις ἡμῶν.

— Τίνες δὲ εἰσιν αἱ ἐλλείψεις μου, παρακαλῶ ;

Κωδῆξ ἀναφέρει: τὸ Παραδείσιον, τὸν Ἅγιον Ἀθανάσιον εἰς τὸ Βῶρυ, τὸ ἐν Χουχλοῖς μετόχιον, τὸ μετόχιον τῆς Σκοπιᾶς, τὸ μετόχιον τῆς ἐν Ἁγίῳ Ὁρει μονῆς τῶν Ἰβήρων (ἐν τῷ χωρίῳ Πασσά—Λιμανίῳ), τὸ Ἁγιοταφικὸν ἐν τῷ χωρίῳ Ἀλώνης, καὶ τὴν Παναγίτσαν τῆς αὐτῆς Ἀλώνης, ἥτοι τοῦ χωρίου, δῆλον οὖν αὐτὴν τὴν Παναγίαν στὰ δέντρα· τούτοις πρόσθετες καὶ τὸ ἐν Ἀλώνῃ μετόχιον τῆς ἐν Λέσβῳ μονῆς τοῦ Λειμῶνος, καὶ τὸ κατὰ τὸ χωρίον τοῦτο μετόχιον τῆς ἐν Ἁγίῳ Ὁρει μονῆς τοῦ Κουτλουμουσίου, ἥτις ἐκέκτητο τοιοῦτον καὶ πρὸ τῶν μέσων τοῦ III' αἰῶνος. Ἐν τῷ παλαιῷ Κώδικι τῆς ἀρχιεπισκοπῆς ἀναφέρεται ὅτι τῇ 1 αὐγούστου 1764 Θεοδόσιος τις ἐν τῷ χωρίῳ Ἀλώνῃ οἰκῶν ἐδωρήσατο, συναινούσης καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ Ἀνθούλας, οἰκημά τι τῇ μονῇ τοῦ Κουτλουμουσίου ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς μετόχιον αὐτῆς, ἀλλ' ἐπειδὴ προηγουμένως εἶχεν ἐξ ἀφιερώσεως ἡ μονὴ αὕτη καὶ ἕτερον μετόχιον ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ, ἀξυμφορὸς ἐκρίθη ἡ συνύπαρξις δύο μετοχιῶν τῆς αὐτῆς μονῆς ἐν ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ χωρίῳ, ἵνα μὴ ἡ κοινότης αὕτη καταβάλλῃ τοὺς φόρους καὶ τῶν δύο μετοχιῶν, τούτου δ' ἔνεκεν, ἀποφάσει κοινῇ καὶ συναινέσει τοῦ ἐπιτρόπου τῆς τοῦ Κουτλουμουσίου μονῆς Ἰακώβου, τὸ παλαιότερον δωρηθὲν εἰς τὴν μονὴν ταύτην μετόχιον ἐπωλήθη.

Τὸ ἐπὶ τούτῳ γράμμα τῆς κοινότητος τῆς Ἀλώνης ἐστὶ διδασκτικώτατον, μαρτυροῦν ὅτι καὶ τῶν ἐνοριακῶν μονῶν καὶ τῶν μετοχιῶν τῶν εἰς ξένας μονὰς ἀνηκόντων τοὺς φόρους οἱ κάτοικοι κατέβαλλον. Καὶ ἐφ' ὅσον μὲν ἡ κατὰ ναυτιλίαν εὐπραγία τῶν αὐλωνιατῶν προεχώρει, βεβαίως ἡ κοινότης προέφθανεν εἰς τὰς τῶν μονῶν καὶ μετοχιῶν ἀνάγκας· ὅτε δὲ μετὰ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ἀνεπτύχθη τὸ ἐμπορικὸν ναυτικὸν τῶν αἰγαιοπελαγιτικῶν νήσων, ἡ πενία ἤρξατο ἐν ταῖς νήσiais ταύταις νὰ παρεισδύη, καὶ κατὰ τὰ μέσα τοῦ νῦν αἰῶνος τὸ ναυτικὸν τῶν αὐλωνιατῶν παρήκμασε

— Ἡ φωνὴ ἡμῶν κέκτηται τόνους ὀλίγον πληκτικούς. Ἡ ἔκφρασις ἡμῶν εἶνε ἐνίοτε ἀπαγγελματικὴ ἢ ἐμφατικὴ, ἢ δὲ ἔμφρασις οὐδαμῶς δυσχερεστεῖ τὴν νεότητα... Ἀλλὰ ἀλλάξατε τὸ ἀκρατῆριον καὶ μεταβιβάσατε τὸν τρόπον τῆς ἀναγνώσεως ἡμῶν ἑτέρῳ, στερομένῳ τῆς ἡμετέρας ὑπεροχῆς καὶ τοῦ ἡμετέρου κύρους· ὅστος οὐδαμῶς θὰ εὐδοκίμησῃ διὰ μόνου τοῦ τρόπου τῆς ἡμετέρας ἀναγνώσεως. Ἐκ τούτου ἔπεται ὅτι δὲν ὑπάρχει καλὸν, εἰμὴ ἐκεῖνο ὑπερ δυνάται τις νὰ μιμηθῇ ἄνευ κινδύνου. Λοιπὸν, ἔχετε τάλαντον ἐν τῇ ἀναγνώσει, ἀλλὰ δὲν ἀναγινώσκετε ὡς ὁ γινώσκων ν' ἀναγινώσκῃ.

— Καὶ αὐτοὺς τοὺς λόγους μου ;

— Ὡ! οἱ λόγοι ἡμῶν! Οὐδεὶς δύναιται ν' ἀναγνώσῃ αὐτοὺς τὸσον καλῶς, ὅσον ἡμεῖς.

— Διὰ τί ; Μὴ καὶ ἐν αὐτοῖς αἱ ἐλλείψεις μου. . . ;

— Ἐν αὐτοῖς αἱ ἐλλείψεις ἡμῶν καθίστανται ἰδιότητες, διότι ἀποτελοῦσι μέρος τῆς προσωπικότητος ἡμῶν».

Πρὸς ἀποδείξιν δὲ τῆς ὀρθότητος τῆς γνώμης αὐτοῦ ὁ γρηναῖος νῦν Legouvé ὑποβάλλει τῷ μακαρίτῳ φιλολόγῳ καὶ κριτικῷ δύο παραδείγματα, ἐρειδόμενα ἐπὶ ἀοησίσεως αὐτοῦ ὅπως ἀπαγγεῖλη ξένα ἔργα. Ἠρνήθη ν' ἀναγνώσῃ λόγον τοῦ Jules Sandeau ἀ-

συνεπαγόμενον τῇ παρακμῇ τὴν οἰκονομικὴν τῶν νήσων δυσπραγίαν. Ἐντεῦθεν μίητε κληρὸν βλέπει τις εἰς ἣν ὁ ἀγρότης ἤθελε ποθήσει κατάστασιν, μίητε τὰς σχολὰς· οἱ δὲ ναοὶ μόλις διατηροῦνται, καὶ τοῦτο μόνον ὅπως ἐσαεὶ μένωσιν ἐρρυτιδωμένοι μάρτυρες ἀποσυνθέσεως, ἀπὸ τῆς καρδίας εἰς τὰ ἄκρα προχωρούσης, καὶ τεκμηρία παρακμῆς ἠθικῆς καὶ κοινωνικῆς, περὶ ἧς οὐδεὶς τῶν ἀρχιερέων τῆς τελευταίας ἐξηκονταετίας ἐμερμηνεσε. Τῆς πενίας καὶ τῆς οἰκονομικῆς κακοδαιμονίας προαγομένης, οὐδὲν ἄπορον ὅτι αἱ κοινότητες ἀδυνατώως εἶχον εἰς ἐποὺλωσιν τῶς χρεῶν, ἅτινα μόνῃ τις ἢ μετόχιον ἐπεφορτίζετο κατὰ καιροῦς ὑπὸ κληρικῶν ἀσυνειδήτων. Τὸ ἔγγραφον τῆς 26 μαΐου 1870, δι' οὗ ὁ ἐξ Ἀνδρου Νεῖλος, νοσηζόμενος τὸ Παρναθεῖσι, ὑπισχνεῖτο ὅτι βελτιώσει τὴν οἰκονομικὴν αὐτοῦ κατάστασιν, μαρτύριόν ἐστίν ὅτι ἕνεκα χρέους ἐκ χιλίων πεντακοσίων περίπου φράγκων, εἰς ὅσα τότε τὸ χρέος ἀνῆρχετο τῆς μικρᾶς μονῆς, ὑπεκλάπη σπουδαία κοινοτικὴ περιουσία. Βεβαίως ἠδύνατο νὰ ἐξοφληθῇ τὸ χρέος τοῦτο εἴπερ μοναχὸς τις ἀνελάμβανεν αὐτὸ, καὶ προσδόκιμον ἦν ὅπως ἀποδοθῇ κατόπιν τὸ μονύδριον εἰς τὴν κοινότητα· διότι τὰ χρέη σχετικῶς ἦσαν ὀγκώδη, τὰ μονύδρια πολλά, τὰ κτήματα τούτων ἐπίσης πολλά, οἱ δὲ αὐτὰ καταβαλλόμενοι δασμοὶ πολλοὶ καὶ τούτους ἡ κοινότης ἀνελάμβανε νὰ καταβάλλῃ. Ἡ τοιαύτη κατάστασις ἄγει κατ' εὐθειαν εἰς τὴν ἐλεεινότητα καὶ καταστροφὴν.

Τῷ 1790 ἡ μονὴ τῆς Ὁρας ἐσφετερίσθη τὸ Παρναθεῖσιον, οὐδεμία δὲ μονὴ πλὴν τῆς τοῦ Λειμῶνος ἐδειξε συμπάθειαν πρὸς τὴν πτωχὴν κοινότητα τῆς Ἀλώνης· αὕτη τῇ 1 ἀπριλίου 1844 παρεχώρησεν εἰς τὴν κοινότητα τοῦ χωρίου τούτου τὸ μετόχιον αὐτῆς ἐπὶ σκοπῷ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς σχολεῖον καὶ συγχρόνως ἐπώλησεν ἀντὶ ἑξακισχιλίων γροσίων τὰ ἐν Ἀλώνῃ κτήματα. Ἡ μονὴ τοῦ Λειμῶνος ἐδείχθη πράγματι φιλογενῆς.

παντῶντος τῷ Camille Doucet καὶ στίχους τοῦ Viennet, διότι ἐφρόνει ὅτι θ' ἀνεγίνωσκε μὲν αὐτοὺς ὀρθῶς, ἀλλὰ δὲν θὰ προὔξουν οὗτοι τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν, ἣν θὰ προὔξουν ἀναγινωσκόμενοι ὑπὸ τῶν ἰδίων συγγραφέων.

Ἐπὶ τέλος ὁ Saint-Marc Girardin ζητεῖ τὸ συμπέρασμα τοῦ Legouvé, οὗτος δὲ διατυπῶν τοῦτο ὕδα :

— Συμπεραίνων λέγω ὅτι δὲν πρέπει νὰ εἴπῃ τις περὶ συγγραφῆς ὅτι ἀναγινώσκει καλῶς, διότι ἐχειροκρητήθη ἀναγνόντες τὸ ἔργον αὐτοῦ, ἅτε τῶν ἐλλείψεων αὐτοῦ ἔστιν ὅτε συμβαλλουσῶν κατὰ τι εἰς τὴν ἐπιτυχίαν αὐτοῦ. Ὁ συγγραφεὺς ἀποτυπῶται ἐν τῷ λόγῳ αὐτοῦ. Πρέπει δὲ νὰ μὴ λάθωμεν ὑπ' ὅψιν φύσεις τινὰς προνομίουχους, ὁργανισμούς τινὰς ἐξαιρετικούς, ὡς ὁ ὑμέτερος, ὅστις δύναται νὰ ἀρθῇ ὑπὲρ τοὺς κανόνας. « Ἡ τέχνη δὲν ἐγένετο διὰ σέ, δὲν ἔχεις ἀνάγκη αὐτῆς ». Ἀλλ' οἱ κοινοὶ βροτοί, ὁ ὄγκος, ἡ πλειονότης, ὁ λαὸς ἔχει ἀνάγκη νὰ μάθῃ ν' ἀναγινώσκῃ, ὅπως γινώσκῃ ν' ἀναγινώσκῃ, ἡ δὲ ἐπιστήμη αὕτη εἶνε ἀπαραίτητος πᾶσι τούτοις.

— Ἀλλὰ τέλος ἡ ἐπιστήμη αὕτη εἰς τί συνίσταται ; πῶς συντελεῖται ;

§.

Κατὰ τὰς ἀπὸ στόματος ἀθροιζομένας πληροφορίας, ὁ χριστιανικὸς πληθυσμὸς τῆς νήσου Αὔλωνίας ἦν κατὰ τοὺς παρελθόντας χρόνους ὀλιγώτερος τοῦ σημερινοῦ. Ἐγγραφον οὐδὲν μαρτυρεῖ τοῦτο· ἐκμαρτύριον δ' ἐστὶ γράμμα τι συνοδικὸν τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Προκοπίου κατὰ τὸν ἰανουάριον τοῦ 1788 ζητοῦντος διὰ τὸν βασιλικὸν στόλον ναύτας ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν Κυζίκου καὶ Προικοννήσου. Ἡ ὅλη ἐκκλησιαστικὴ περιφέρεια τῆς Προικοννήσου ἐχορήγει τότε ναύτας 162, ὧν τοὺς 70 μόνον ἔδιδεν ἡ νήσος Αὔλωνία, δῆλον οὖν ἀνὰ 14 ἕκαστον ἐκ τῶν πέντε χωρίων αὐτῆς, ἐνῷ ὁ Μαρμαρᾶς, οὔτινος ὁ σημερινὸς πληθυσμὸς ἐστὶ σχεδὸν ὁ πλάσιος τοῦ πληθυσμοῦ ἐκείνης, ἐχορήγει 62· φαίνεται λοιπὸν ὅτι εἶχον ἴσον τότε καὶ αἱ δύο νῆσοι πληθυσμόν· ἐν δὲ τῷ πληθυσμῷ τούτῳ συμπεριλαμβανονται καὶ ξένοι, συνυπογράφοντες μάλιστα καὶ ἐπίσημα τῆς κοινότητος ἔγγραφα : τῷ 1691 ὑπογράφει τις « Σενιὸρ Κλαβγιῆς μάρτυς »· τῷ 1687 ἕτερός τις ὑπογράφει διὰ λατινικῶν χαρακτήρων « Michalu Canoteseimonio ». Ἄλλως δὲ καὶ τὰ πλείστα τῶν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις κατοίκους τῆς Αὔλωνίας κυρίων ὀνομάτων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, εἰσὶ παράδοξα, διαφόρου καὶ πιθανῶς ἐκφύλου καταγωγῆς γεννήματα, μὴ εἰς χρήσιν ὄντα σήμερον κατὰ τὸ πλείστον. Ἐκ τοῦ παλαιότερου Κώδικος τῆς ἀρχιεπισκοπῆς συνήθηρον ἴσα ἰδυνάμην, καὶ ταῦτα ἐκδίδωμι κατὰ σειρὰν ἀλφαβητικὴν, οὐδὲν περὶ τούτων προστιθέμενος, ἀλλ' ἐῶν τοῖς περὶ ταῦτα δοκίμοις ν' ἀναδράμωσιν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀναγεννήσεως καὶ μαιεύσεως παρομοίων λέξεων· εἰσὶ δὲ ταῦτα :

Ἀνδρῶν : Ἀβραμηλιώτης — Ἀδάμης — Ἀλεβίζος — Ἀναπλιώτης — Ἀντριωμένος — Ἀντρώνης

— Ἐν τῇ τέχνῃ τοῦ διμλεῖν καὶ ἀναγινώσκειν ὀρθῶς.

Ἡ ὀρθότης ὑποτίθησι κανόνας· τίνες εἰσὶν οὗτοι :

— Οὗτοί εἰσι δύο εἰδῶν, ὄλικοὶ καὶ πνευματικοί, διότι ἡ τέχνη τῆς ἀναγνώσεως ἐρεῖδεται ἐπὶ τῆς ἐκγυμνάσεως φυσικοῦ ὀργάνου, τῆς φωνῆς, καὶ πνευματικοῦ ὀργάνου, τοῦ νου. . .

Ἐπιθυμεῖτε νὰ μελετήσωμεν τὴν φωνήν.

— Εὐχαρίστως, ἀπήντησεν ὁ Saint-Marc Girardin.

Ὁ δὲ Legouvé ὑπισχνεῖται νὰ ἐπιδώσῃ τὰς ἰδέας αὐτοῦ πρὸς τὸν Saint-Marc Girardin γραπτὰς, ὅπερ δὲν ἐπραξεν μὲν τότε, συντελέσεν ὅμως ἀκολουθῶς, ἐκδοὺς τὸ σοφὸν αὐτοῦ σύγγραμμα *L'art de la lecture*.

Φανερὸν λοιπὸν ἐξ ὧν ἀνωτέρω ἐξεθέμεθα ὅτι τὸ καλῶς ἀναγινώσκειν ἐστὶ διδακτὸν καὶ ὅτι ὅπως μάθῃ τις ὀρθῶς νὰ ἀναγινώσκῃ πρέπει νὰ διδαχθῇ ὀρισμένους κανόνας. Τούτου δὲ ἐξαιροῦνται μόναι αἱ προνομίουχοι φύσεις, αἵτινές εἰσιν ἀνώτεραι τῶν κανόνων. Ἀνάγκη λοιπὸν φροντίδος περὶ τῆς ἀναγνώσεως, ὅπως αὕτη δεόντως διδάσκηται καὶ οὐχὶ κατὰ τὰς τυχαίας ἐμπνεύσεις οἰουδήτινος διδασκάλου.

— Αύγερινός — 'Αφράτης' — Βάγιος — Βρασπιῆς — Βα-
 ρύτιμος — Βάσος — Βγενόπουλος — Βέργος — Γαϊτάνης —
 Γεωργούσης — Διαλεγμένος — Διασούρης — Διοματάρ-
 ρας — Δράκος — Δροσινός — Ζαρείρης — Ζαφείρης
 Ζωγράφος — Θαλασσινός — Θεργιανός — Κανάκης — Κα-
 νέλος — Καντιανός — Κλαδάς — Κοντύλης — Κουζούνης
 — Κυπαρίσσης — Κύρκος — Λεμονῆς — Λοίζος —
 Λυμπέριος — Μαυρουδῆς — Μερκουζῆς — Μονοβασίω-
 τής — Μορφητός — Μοσκονᾶς — Μοσχάκης — Μπα-
 λάσης — Μπεϊλαντές — Ξωφύλλης — Παλιολόγος —
 Παρρησιανός — Περνζές — Πλούσιος — Πουλημένος —
 'Ρήγας — 'Ρούσος — Σαράφης — Σῆρος — Σκουλῆς
 — Σιόρτης — Σοριανός — Στάμος — Στρατηγάκης
 — Στρατιώτης — Τατήνης — Φόρος — Φράγγος —
 Φωστήρας — Χρυσόγονος.

Γυναικῶν: 'Ακτίνα — 'Αλεφάντω — 'Αναπληθᾶ
 — 'Ανατέλεια — 'Απλογερῶ — 'Αφεντοπούλα — 'Αφ-
 φέντρια Βενετικῆ — Γαϊτανιώ — Γαλόνισσα — Γιγαλέ-
 νια — Διαλεχτή — Δουκιανῶ — Δροσουλα — Ζαμ-
 πλακιά — Ζογεριά — Κανέλω — Καρυσφυλιῶ — Κα-
 τεργῶ — Κοντύλα — Κουβουκλίνα — Κρατητέρας —
 Κρημιζῶ — Λυμπρυνῆ — Λυσακίνα — Λεμονιά —
 Λιθαροῦ — Λυγερῆ — Λύνδρα — Μαργαρόνα — Μελη-
 νῶ — Μέρικα² — Μπαλάσα — Ξακουστίνα — Ξανθῆ
 — Παγιώτα Περουζέ — 'Ροζικιώ — Ραζιώ — 'Ρη-
 γοπούλα — 'Ροδοσταλένη — 'Ρόδω — Σαδήτσα —
 Σγουρη — Σουλτάν — Σούρια — Στρατηγῶ — Συ-
 νέρα — Συρματένη — Ταρένια — Ταρσενιώ — Τάρ-
 ρια — Φατινῶ — Φλαμπουλή — Φραγκαπούλα — Χα-
 λούλα — Χριστοδουλιᾶ.

Ταῦτα συναθροίζει τις ἐξ ἐγγράφων τοῦ παρελθόντος
 αἰῶνος: ἑκατὸν εἰκοσι τρία τερατοτοκάματα τῆς ἀμυ-

1) Ἴσως ἀνδρός: Μέρικας.

2) Ἴσως γυναικός: 'Αφράτη,

Τὰ μάλιστα πρωτότυπος ἀνὴρ πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως δρα-
 σασ ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἔθνει, ὁ Στέφανος Ξένος, ἀπεβίωσεν ἄρτι ἐν
 'Αθήναις. Ὁ Στέφανος Ξένος ἐγεννήθη ἐν Σμύρνῃ τῇ 13 μαρτίου
 1821 ἐκ πατρὸς πατριῶτος, πλουσίου τραπεζίτου ἐγκατεστημένου
 ἐν Ἀμστελδάμῳ καὶ ἐν Βιέννῃ, καὶ μητρός σμυρναίας τὸ γένος
 Μαρίνη. Ἐν πρώτοις εἰσῆλθε εἰς τὴν ἐν Αἰγίνῃ στρατιωτικὴν
 σχολὴν τῶν Εὐελπίδων, ἀφ' ἧς ὅμως ἀπεχώρησε παθὼν αἰμο-
 τυσίαν. Περιοδεύσας δ' εἶτα ἀπὸ τὸ Αἰγαῖον καὶ τὴν Κωνσταν-
 τινούπολιν ἐπανῆλθεν εἰς Ἀθήνας καὶ ὑπηρέτησεν ἐν τῷ στρατῷ
 πῆ τινα χρόνον. Τυχῶν ἀδείας ἀπουσίας ἀπῆλθεν εἰς Λονδῖνον
 ἀπὸ τῶν αὐτῶν συγγενεῶν αὐτοῦ, πρὸς οὓς μετὰ μικρὸν πε-
 ῖλθεν εἰς ῥῆξιν ἕνεκα τοῦ φιλοδόξου χαρακτῆρος αὐτοῦ. Ἐν-
 ταῦθα ὅμως ἄρχεται τοῦ φιλολογικοῦ, ἐμπορικοῦ καὶ ἐπιχειρη-
 ματικοῦ σταδίου αὐτοῦ, διότι ἐνταῦθα ἐξέδωκε τὰ δύο μυθιστο-
 ρήματα αὐτοῦ. Ἀληθῆς Ἑβραῖος, συγκεντρῶν ἐν ἑαυτῷ τὸν τε
 λογίον καὶ ἔμπορον, ἐπεδόθη εἰς τὸ ἔμποριον, εἰς ὃ ὅμως δὲν ἠδού-
 κησεν. Ἀποχωρετῶν αὐτὸς τὸν λόγον Ἑβραῖον, ῥίπτεται εἰς
 τὰς ἀγκάλας τοῦ κερδῶν υἱοῦ τῆς Μαρίας καὶ κατορθοῖ νὰ γέ-
 νηται μέγας ἐφοπλιστῆς καὶ διευθυντῆς ἀεροπολικῆς ἐται-
 ρείας. Ἀλλὰ οἰκνᾷ προβλέπον τὴν ἀποτυχίαν τῆς ἐπιχει-

θείας, ὀνόμαζα μὴ ὅμοια χριστιανικοῖς τὸ πλεῖστον ἄ-
 τινὰ θνήσκουσιν εἰς τὸ φῶς τοῦ αἰῶνος ἡμῶν, ἀντικα-
 θιστώμενα διὰ πατρίων ὀνομάτων. Ἐπερ ἀκατανόη-
 τὰ τινὰ τούτων εἰσὶν εἰς ἡμᾶς, ἐν τούτοις ἡ σημερινῇ
 ὡς καὶ ἡ πρὸ δύο αἰῶνων διάλεκτος ἡ κατὰ τὰς νήσους
 ταύτας οἷα φαίνεται ἐν τοῖς ἐγγράφοις, ὑπὸ παντὸς ζέ-
 νου κατανοεῖται, οὔσα ὅμοια τῇ λαλουμένῃ πρὸ πεντη-
 κονταετίας ἐν Κωνσταντινουπόλει.

§.

Δυστυχῶς ἡ παιδείαις, ἐν σχέσει πρὸς ἑτέρας ὁμο-
 γενεῖς κοινότητος, ἀνάξια λόγῳ τινός καὶ πρότερον
 οὔσα, χωλιεῖται καὶ σήμερον. Θέλεις δὲ τοῦ ἀρχιερέως
 ἀπειτεῖται πρὸς διόρθωσιν καὶ ταύτης τῆς ἐλλείψεως.
 Ὁ τῆς ἐπαρχίας Προικονήσου λαός, πρόθυμος εἰς ὑπο-
 στήριξιν παντὸς θεσμοῦ κοινωφελούς, εὐάγωγος, οὐχὶ
 δυσήμιος, θέλει τὸν πνευματικὸν ἀρχηγὸν αὐτοῦ οὐχὶ
 μόνον δυνάμενον, ἀλλὰ καὶ θέλοντα νὰ πράξῃ τὸ κελόν
 αὐτός δὲ ταῖς συμβουλαῖς ὑπακούει, ποθῶν νὰ βλέπῃ
 καὶ τὸ Πατριρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως σκεπτόμενον
 περὶ τῶν ἀναγκῶν τῆς ἐπαρχίας Προικονήσου μετὰ
 στοργῆς καὶ ἐκτιμῆσεως.

Τοῦτο ἠδυνήθη νὰ ἐνοήσω ἐκ τῆς μετὰ τῶν πλειό-
 των ἀναστροφῆς καὶ νομίζω ὅτι πολλὰς ἡμέρας ἤθελε
 θεωρήσει τις τὰς πέντε ταύτας, ἃς ἐξώδευσα διαμείνας
 ἐν Αὐλωνίῃ· ἄλλως ἔδει νὰ μεταβῶ καὶ πρὸς ἐπίσκεψιν
 τῶν λιπῶν νήσων, καὶ πρώτης τῆς Ἀφουσίας, ἥτις
 ἀπὸ τοῦ Ἰ' αἰῶνος ἐγένετο δυστυχῶς τὸ συνευτευκτῆ-
 ριον ὁσίων ἀνδρῶν, ὅσοι τὴν πρὸς τιμὴν τῶν ἁγίων εἰ-
 κόνων ἀφοσίωσιν αὐτῶν ἔθλεπον οἰκτρῶς δοκιμαζομέ-
 νην, καὶ τὸ τῶν βιωτικῶν πραγμάτων ἐπίκληρον ἐστέλ-
 λοντο νὰ μελετήσωσιν ἐν τῇ μικρᾷ ταύτῃ νήσῳ.

(Ἀκολουθεῖ).

M. ΓΕΛΕΩΝ.

ῥήσεως ταύτης προλαβὼν αὐτὴν ἤρξατο τῆς ἐκδόσεως τοῦ
 Βρετανικοῦ Ἀστέρος, τοῦ πρώτου ἑλληνικοῦ περιοδικοῦ συγ-
 γράμματος μετὰ εἰκόνων. Ὡς πάντες ὅμως, οἵτινες περὶ πολλὰ
 τυροβάζουσιν, οὕτω καὶ ὁ Στέφανος Ξένος οὐδὲν ἔργον ἐξ ὧν ἀνέ-
 λαθεν εἰς αἴσιον ἦγαγε πέρας, πωγῆς δὲ ἐπὶ τέλους μετήλλαξε
 τὸν βίον, αὐτὸς, οὗ διὰ τῶν χειρῶν μυράδες ἀγγλικῶν λιρῶν
 διῆλθεν.

Πλὴν τῶν ἀνωτέρω συγγραμμάτων αὐτοῦ ἀναφέρονται καὶ
 ἄλλα ὡς καὶ διάφοροι διατριβῆ ἐν ἐφημερίαις δημοσιευθεῖσαι, πο-
 λιτικῶν καὶ κοινωνικῶν θεμάτων. Πρὸ τινων ἐτῶν ἐπανελάθεν
 ἐν Ἀθήναις τὴν ἐκδοσιν τοῦ Βρετανικοῦ Ἀστέρος ἀλλὰ καὶ
 αὐτὸς διεκόσμη αὐτὴν. Φαίνεται ὅτι ὑπάρχουσιν ἔργα αὐτοῦ ἀδη-
 μοσίευτα.

Ἀπὸ τῆς παρελθούσης κυριακῆς διατρίβει ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει
 ὁ διαπρεπὴς ἀστρονόμος καὶ συναρχηγὸς τοῦ Elammation, δι-
 ευθυντῆς δὲ τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου Ἀθηνῶν κ. Δημήτριος Αἰγινή-
 τας. Ὁ κ. Αἰγινήτης ἀισχρολεῖται περὶ τὴν μελέτην τῶν σει-
 σμῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως.